

f (https://www.facebook.com/svoicity/?modal=admin_todo_tour)
 t (<https://t.me/svoicity>)
 i (<https://www.instagram.com/svoi.city/>)

Правила (/cards)   Історії (/articles/history)   Монологи (/articles/monologi)   Коротко (/articles/korotko)   Відео (<https://www.youtube.com/@s>)

 Дивись Свої(<https://www.youtube.com/channel/UCcU-160KSgmr1pC5QNhhpSQ>)

Історії

Син підтримував себе тим, що співав гімн України. Історія Володимира Куп'янського з Біловодська

Володимир Куп'янський з родиною

 особистий архів

Єва МИРОНОВА, журналістка

20 січня 18:02

Свої в соцмережах

f (https://www.facebook.com/svoicity/?modal=admin_todo_tour)
 i (<https://www.instagram.com/svoi.city/>)

Володимир Куп'янський з дружиною і сином жили у Біловодську, на Луганщині. З початком повномасштабної війни селище окупували. Родина художника виїхала через півтора місяці після окупації. Там у Володимира залишалися батьки. Він не встиг попрощатися з татом і не бачив матір відтоді, як виїхав з окупації.

Зривали листівки, які закликали приходити на “референдум”

До 2022 року — початку повномасштабної війни, лінія розмежування проходила по Станиці Луганській. Жителі Біловодська жили, по суті, звичайним життям, окрім того, що бачили переміщення військових та були свідками політичних маніпуляцій з боку влади реалізувати, так звану, “російську весну”.

Автопортрет Володимира Куп'янського

Автор: Володимир Куп'янський

“Ми були десь за 60 кілометрів від лінії бойового зіткнення — це з одного боку, немало. Втім, до нас тоді приїздило багато людей з окупованих територій Луганщини. І так ми бачили ознаки війни. А також, звісно, не можу не згадати намагання прибічників Януковича втілити “російську весну” у нас”, — розповідає Володимир Куп'янський.

Біловодськ. Луганська область

Автор: з відкритих джерел

Якісь невідомі люди розвішували по всьому місту листівки з написами “путін, введі войска”. Художник каже, це були маргінали, яких було не так багато.

Реклама

“Ми з дружиною і маленьким сином тоді зривали ці листівки, які закликали брати участь в “референдумі”. Ми якраз були у меншості, але я можу сказати, що у нас більшість людей завжди вважала себе українцями. Втім, люди слухали російське телебачення, а значить піддавалися пропаганді”, — каже Володимир.

**Всередині мене якісь зміни почали відбуватися у 2004-му році,
під час Помаранчевої революції. Тоді я почав відкривати своє
серце для України**

У 2014-му родина активно підтримала Майдан.

Володимир з сином

Автор: особистий архів

Нелегкий час окупації

Повномасштабне вторгнення почалося для родини ще до 24 лютого. Дружина Володимира стежила за новинами й вже тоді чула загрозові заяви путіна. Художник каже, жінка наполягала на виїзді ще до вторгнення, бо боялася за життя сина.

“Оскільки ми не автомобілісти, то я тоді не побачив можливості так от взяти й поїхати. Куди їхати? Як? Загалом я вмовив дружину залишитись і почекати. Тим паче, що було незрозуміло, якщо все це почнеться, то де воно нас застане й наскільки нам вдасться виїхати безпечно”, — пояснює Володимир Куп'янський.

Реклама

Ранок 24 лютого для нас почався в такій лихоманці. Вже були чутні вибухи, але не так близько

Володимир пригадує, що в перші дні великої війни українські війська максимально намагались витіснити окупантів. Запеклі бої навколо Біловодська точилися протягом тижня, наші військові декілька разів провели якісні операції по знищенню ворога.

Володимир з дружиною

Автор: особистий архів

“Прям можу сказати, що декілька разів гарненько русню попалили. А потім їм дали наказ відступати — вирівнювати лінію фронту, щоб не опинитися “в котлі”. Вони відтяглися з початку на Старобільськ, а потім на Сіверськодоонецьк і вже там відбувалися основні бої”.

Родина залишалась в окупації приблизно півтора місяці — до середини весни 2022-го. Володимир каже, одразу їхати було небезпечно, бо можна було потрапити під ворожий обстріл. Тож потихеньку збирали необхідні речі й готувались до виїзду.

“У нас в селищі ніяких великих руйнацій не було, бо наші вже пішли, а “русняві” ще боялись заходити, бо не знали, що у нас відбувається. Декілька днів взагалі ніякої влади не було в Біловодську — хто боявся приходу окупантів, всі виїхали”, — розповідає Володимир Куп'янський.

Роботи Володимира Куп'янського | Фото: особистий архів

Втім, голова селища залишався, і коли російські окупанти заїхали, то викликали його на перемовини. Художник каже, що голова селища — його знайомий. Він особисто розповідав, що ворог намагався схилити його на свій бік. І коли він відмовився, його традиційно забрали на підвал.

Реклама

“Він пробув у Старобільську на підвалі дві доби. Каже, що його не били, бо він не робив ніяких гучних заяв, просто культурно відмовлявся йти на співпрацю. Але він чув страшні зойки навкруги, було зрозуміло, що людей поруч катують. Через два дні вони відпустили його”, — говорить Володимир.

Виїзд з окупації

Попри те, що ці тижні в окупації родина намагалась більше сидіти вдома, але декілька разів з окупантами таки перетиналися. Чоловік каже, що окупанти явно мали амбіції визволителів, але, стикнувшись з реальністю, що їх ніхто на Луганщині не чекав, і їх поява нікому не подобається, напевно, були дещо розчаровані. Вони ходили по вулицях і перевіряли у місцевих документи.

Володимир з сином

Автор: особистий архів

І Володимир, і дружина розуміли, що з окупації варто виїжджати. Однак у перші дні не поїхали, бо у Володимира у Біловодську залишались батьки похилого віку. Вони не могли поїхати — у батька стався інсульт, а мама за ним доглядала. На жаль, на початку 2023 року тато помер.

Мама поховала там тата й виїхала через росію до моєї старшої сестри в Німеччину. Маму я, на жаль, не бачив з початку вторгнення, як і сестру. А з татом не зміг попрощатися

Родина Володимира Куп'янського виїздила з Біловодська з перевізниками, які мали домовленості з окупантами, щоб їх пропускали. Власне, тоді це був єдиний спосіб виїхати з Луганщини. Спочатку шлях був до окупованого Сватового, далі через Слов'янськ і Краматорськ на Дніпро. Загалом дорога зайняла 16 годин.

“Коли почалася повномасштабна війна, синові було дев'ять. Поки ми жили в окупації, він дуже стресував. І я пам'ятаю, що він себе підтримував тим, що ходив по хаті й тихенько співав гімн України”, — розповідає художник.

Родина зупинилась в Дніпрі й зараз вже вважає це місто майже своїм.

Ключі до збереження спогадів. Олена Ястребова з Тореза робить “Сховки” з історіями переселенців (/articles/401016/klyuchi-do-zberezhennya-spogadiv-olena-yastrebova-z-toreza-robit-shovki-z-istoriyami-pereselenciv)

Побратим вибрався з “Азовсталі”, а я пробув у полоні 26 місяців. Історія “азовця” Руслана Гришечка (/articles/400413/pobratim-vibravsya-z-azovstali-a-ya-probuv-u-poloni-26-misyaciv-istoriya-azovcya-ruslana-grishechka)

Звикли до Запоріжжя, та рідне місто сниться чи не щоночі. Історія Сергія Русанова з Бахмута (/articles/399650/zvikli-do-zaporizhzhya-ta-ridne-misto-snitsya-chi-ne-schonochi-istoriya-rodini-rusanovih-z-bahmuta)

Дивіться Свої на YouTube

Покровськ: з хабу для переселенців до міста, яке руйнують. Спогади психологині [...]

Реклама

Свої в соцмережах

(https://www.facebook.com/svoicity/?modal=admin_todo_tour)

(<https://www.instagram.com/svoicity/>)

Свої в Telegram

Допомагаємо один одному пережити війну. Приєднуйся!

(<https://t.me/svoicity>)

Читайте нас в Google News.
Клац на **Підписатися**

(<https://news.google.com/publications/CAAqBwgKMP6YogswwaO6Aw?hl=ru&gl=UA&ceid=UA:ru>)